

med et Forslag i den Retning, at finde Støtte hos Reformpartiet. Forholdet er nemlig, at i 1905—06 var Udgiften til vort Diplomativæsen 286,200 Kr. — det er de Udgifter, der findes paa § 17 B. I 1907—08 var Summen stegen til 327,500 Kr., og efter det foreliggende Forslag stiger Summen yderligere til 408,100 Kr. Det vil sige, at vi faa en Udgiftsstigning fra 1905—06 og fra den Tid, Højre raadede, af 121,900 Kr.

Nu have vi vel nok nogen Grund til at være overraskede over, at dette blev Resultatet af, at Venstre kom til at lovgive om Diplomativæsenet, idet der allerede i 1902, efter at Venstre var kommet til Magten, fra socialdemokratisk Side blev stillet Forslag om, at man skulde bemyndige Udenrigsministeren til at inddrage 4 Gesandtskabsposter. Men da dette Forslag fremkom, stod Ordføreren op og sagde: Der ser man, hvorledes Socialdemokraterne ere. Fordi de vide, at det er Venstres gamle Standpunkt, komme de, medens Udenrigsministeren endnu er saa ny i Gaarde, at han ikke er i Stand til at overse Forholdene, og stille Forslag om, at 4 Gesandtskabsposter skulle indtages. Naar saa den Tid kommer, da vi indføre Besparelser paa Diplomativæsenets Omraade, sige naturligvis Socialdemokraterne: Det er os, der have rejst dette Spørgsmaal. Derfor — sagde Ordføreren — er det skammeligt af Socialdemokraterne at stille et saadant Forslag, vi kunne ikke være tjente med den Maade, hvorpaa Socialdemokraterne snappe Venstres gamle Programpunkter lige straks efter, at vi have faaet en ny Udenrigsminister. Udenrigsministeren stod da op og erklærede, at naar han havde været nogen Tid i sit Embede, vilde han sikkert være i Stand til at fremkomme med Forslag om Besparelser paa § 17 B, men at det var rigtigt, som Ordføreren sagde, at det ikke havde været ham muligt endnu, da han var saa ny i Embedet. Med Tiden haabede han som sagt at kunne komme med saadanne Forslag, og Ordføreren erklærede derefter: Det skal nok komme, og naar det kommer, skulle Socialdemokraterne ikke have Æren derfor.

Venstres Provinspresse for i Benene paa Socialdemokraterne, fordi vi krævede Besparelser paa Diplomativæsenet, og et af de Blade, der vare højest oppe, var „Aalborg Amtstidende“. Det havde den Gang en Spidsartikel, signeret V. L., det var altsaa Redaktøren Vilhelm Lassen, der skrev Artiklen, og han rettede

der et skarpt Angreb paa Socialdemokraterne, fordi de havde stillet Forslag om, at man skulde spare paa Udgifterne til Diplomativæsenet, og han sagde der, [at det var blot, fordi vi vilde have Lov til, naar en Gang dette Spørgsmaal blev løst i Venstres Aand, at sige: Det er os, der have rejst Kravet. Men det skulle de komme daarligt fra, sagde Vilhelm Lassen, Venstre har talt om Gesandtskabsposternes Nedlæggelse i mange Aar, allerede i 70erne, det er et af vore gamle Programpunkter, som Socialdemokraterne nu ville føre over til sig og tage Æren af, og „ligesom“, siger han i Fortsættelse deraf, „det er Venstre, der har rejst Spørgsmaalet om Indskrænkning af Gesandtskaberne i dansk Politik, saaledes vil det blive Venstres Ministerium, der gennemfører dette Spørgsmaal.“

I Dag ligger det Spørgsmaal for os, som Vilhelm Lassen skrev om i 1902, at det skulde blive Venstre, der løste det, og ikke Socialdemokraterne, og Spørgsmaalet løses ved, at man siger: Nu tage vi en Ordning, der koster omtrent 121,000 Kr. mere end i Højres Tid. Jeg skal ikke gaa i Rette med den nuværende højtærede Udenrigsminister; aldeles ikke, der er ikke Grund til at bebrejde ham, at han svigter Venstres gamle Standpunkt, thi i 1902 var der ikke en, der anede eller tænkte paa, at han var Venstremand, og han kan derfor ikke godt svigte Venstres gamle Standpunkt. (Afbrydelse). Ja, der kan maaske være adskillige, der tro, at han ikke er Venstremand endnu, men man kan i hvert Fald ikke bebrejde ham, at han har svigtet Venstres gamle Standpunkt, for i 1902, da Venstre erklærede, at det var deres Program at spare paa Udgifterne til Diplomativæsenet, og at Venstre skulde have Æren for Gennemførelsen deraf, var den nuværende Udenrigsminister ganske sikkert ikke Venstremand, eller i hvert Fald forstod han at skjule det, saa at ingen anede noget derom. Men derimod forekommer det mig, at de Venstremænd, som, naar Socialdemokraterne stille et Forslag, bruge at fortælle om os, at det er os, der ville tilegne os Æren for at have gennemført det, der er Venstres gamle Program, kunde have holdt deres Program en lille Smule bedre, end de have gjort ved det foreliggende Forslag.

Det er stadig saadan, naar man kommer ud til Møder eller her i Rigsdagen, at Venstre kører frem med Programmet fra 1872 eller med Programmet fra 1895 og siger: Det staar paa Programmet, det